



ΙΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



Εἰς τὸ ἐξῆς ἔπυον τὰ ἄσματα καὶ ἡ μουσικὴ. (Κεφάλαιον ΚΑ')

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἀκόμη δὲν εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλή-
ξεώς του ὁ Δεβῶτ, ὅτε ἡ εἰσβολὴ ἐπετε-
λέσθη διὰ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων.
Τετρακόσιοι ἢ πεντακόσιοι σωματοφύλα-

κες, ἐκφέροντες κραυγὰς χαρᾶς, ἐπέπεσον
κατὰ τῶν παρεσκευασμένων φαγητῶν, διε-
μέλισαν τὰ κρέατα καὶ ἐξεπωμάτισαν τὰς
φιάλας, ἐνῶ οἱ ὑπηρετῆται τῶν ἔκοπτον τὸν
ἄρτον καὶ ἠρεύων εἰς τὰς σκευοθήκας ν'
ἀνεύρωσι παροφίδας.

Ἵπῃρχον σωματοφύλακες εἰς τὴν αἰ-
θουσαν, ἐφ' ὅλων τῶν ἐπίπλων, εἰς τοὺς
θαλάμους, εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὰς ἀπο-
θήκας ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς χλόης εἰς τ'
ἄλση, εἰς τὸ κρηπίδιωμα ἔφαινοντο εἰς τὰ
παραθύρα, εἰς τὴν κινητὴν γέφυραν, ἐπὶ

τῶν κιβωτιῶν τῶν θάμνων, ἅτινα εἶχον
ἀνατρέψει διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς
καθίσματα. Ὅσοι δὲν εὗρον χῶρον ἐντὸς
τοῦ πύργου, διεσπάρησαν εἰς τὰς καλλι-
τέρας οἰκίας τοῦ χωρίου, οὗ οἱ κάτοικοι
ἀπηλπισμένοι, διότι ἐστεροῦντο γεύματος
τόσον πλουσιοπαρόχου, τὸ ὅποιον προη-
τοίμασαν καὶ διὰ τὸ ὅποιον εἰργάσθησαν,
ἀλλ' ἀνησυχούντες ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ
πλημμύρᾳ ἐκείνη τῶν σωματοφυλάκων,
προσέφερον τὰς τραπέζας τῶν καὶ τὰ κα-
θίσματα, ὅσα εἶχον διὰ νὰ τελειώσῃ γρη-

γορώτερον τὸ γεῦμα καὶ ἀποσυρθῶσιν ἐν-
ωρίτερον οἱ εἰσβαλόντες.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ἐντὸς εὐρέως
ἡμικυκλίου, περιστοιχιζομένου ὑπὸ ἵππεων
φρουρῶν, οἵτινες κατεβρόχιζον ἔφιπποι
τοὺς πλακοῦντας καὶ ἀπέσπων πτέρυγας
τῶν ὀπτῶν ὀρνιθίων, ἐφάνητο ἡ ἀμαξά τοῦ
δουκὸς τῆς Βανδώμης. Οὕτε κἂν εἶχον ἀ-
ποζεύξει τοὺς ἵππους. Διὰ τῆς ἀνοικτῆς
εὐρείας θυρίδος εἰσήγοντο ἀχνίζοντα τὰ
πινάκια τῶν φαγητῶν· ποτήριά τινα οἴνου,
ἀπαστράπτοντα εἰς τὸν ἥλιον, ἐπὶ δίσκων
ἀνεμένον τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀοράτου κυρίου,
ἀφοῦ δὲ ὁ Γαργαντούας ἤθελεν ἐκφέρει
τὴν ἀπόφασίν του, τὸ ποτήριον πλήρες
εἰσήγετο διὰ τῆς θυρίδος καὶ ἀπεκομιζέτο
κενόν.

Τὸ ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς γεῦμα τοῦτο ἐν-
ηργεῖτο μετὰ πλήρους σοβαρότητος καὶ
ἀνελλιπούς ἐθιμοταξίας. Οἱ θεράποντες
ὕπηρετον ἐν γραμμῇ, ὅπως οἱ ἐπίλεκτοι
εἰς τὰ πυρὰ τῶν γυμνασίων. Ἄκρα σιγὴ
καὶ μεγαλοπρέπεια ἐπεκράτει. Ὁ Δεβῶτ,
ὅστις ἀπὸ τοῦ παραθύρου παρετήρει τὸ
ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνο, ἀλλ' ἀξιοθρήνητον θέ-
αμα, εἶδε τελεσθεῖσαν τὴν ἐξαφάνισιν τῶν
ἐκλεκτοτάτων ἐδεσμάτων του, χωρὶς ν' ἀ-
κούσῃ οὐδὲ κἂν τὸν ἦχον τοῦ περονίου
τοῦ πρίγκιπος· ἐπειδὴ δὲ ἡ θυρίς ἠνοίγετο
ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἀμαξῆς, ὁ Δε-
βῶτ οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν εἰσαγω-
γὴν τῶν πλήρων πινάκιων καὶ τὴν ἐπιστρο-
φὴν τῶν κενῶν ποτηρίων. Ἡ ἀμαξά ἐκείνη
τῷ ἐφάνητο Δεβιάθαν, πρὸς ἃν τριακόνα
θεράποντες παρεῖχον τὸ πρόγευμα.

Ἄλλ' ἀντὶ τούτου πόσον ζωηρὸν ἦτο
τὸ περίξ αὐτοῦ θέαμα! πόσαι φιάλαι ἐ-
θραύοντο, ὅποια κλαγγὴ παροψίδων καὶ
ποτηρίων ἀντήχει, ὅποιος κρότος σιαγόν-
ων συγκρουομένων! Ὀκτακόσιοι πεντή-
κοντα σωματοφύλακες καὶ τετρακόσιοι
θεράποντες ἐκαθάριζον ἀπὸ παντὸς ἀξιο-
λόγου ἐδέσματος τὰς τραπέζας, τὰς τόσον
περιέργως παρασκευασμένας, ὑπὸ τοῦ γεν-
ναιοδώρου δεσπότη τοῦ Οὐδάρδ. Ἡμί-
σειαν ὥραν, εἶχεν εἶπει ὁ ταγματάρχης!
οἱ σωματοφύλακες θὰ ἐξήντλουν τὰ πάντα
εἰς εἴκοσι λεπτά.

Διεφιλονεῖκου ἤδη τὰ ψιχία, ὅτε εἰς
σαλπικτῆς δι' ἤχων παρατόνων ἐσάλπισε
τὸ πρόσταγμα τῆς ἐφ' ἵππου ἀναβάσεως.
Ἡ θυρίς τῆς ἀμαξῆς ἐκλείσθη· ὁ κύριος
δοῦξ εἶχε τελειώσει τὸ γεῦμα του.

Τότε ἐπηκολούθησε φυρμός, ὃν ὁ χρω-
στῆρ τοῦ ἀρίστου τῶν ζωγράφων θὰ ἤδυ-
νάται νὰ παραστήσῃ πιστῶς ἐν εἰκόνι.

Οἱ σωματοφύλακες, μετ' ὃ τὸ στόμα πλήρες
καὶ μετὰ τὰς χεῖρας κηλιδωμένας ἐκ τοῦ τε-
λευταίου τεμαχίου ὅπερ ἀπεκομιζον, ἔ-
δραμον πρὸς τοὺς ἵππους των, ἐφ' ὧν οἱ
πλεῖστοι ἀνῆλθον δι' ἐνὸς ἄλματος, κατὰ
τὴν μέθοδον τῆς ἵππασίας, ἣν εἶχον δι-
δαχθῆ εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον.

Ἐτέροι ἵππευσαν τῇ βοηθείᾳ τῶν θε-
ραπόντων των, εἴτε διότι εἶχον ζαλισθῆ
ἐκ τῆς ἀφθόνου πόσεως, εἴτε διότι πράγ-
ματι ὁ πολλὰ φαγῶν ζυγίζει περισσότερον
τοῦ νήστεως — καὶ μὴ πρὸς βᾶρος τῆς
κοινῆς παροιμίας, τῆς διατεινομένης τὸ

ἐναντίον — μετὰ δεύτερον δὲ σάλπισμα
ἢ ἐμπροσθοφυλακῆ ἀνεχώρησε καλαΐζου-
σα, ἐνῶ αἱ ἴλαι παρατασσόμεναι περίξ
τῆς ἀμαξῆς ἐλεπτύνοντο καὶ ἐμηκύνοντο
θορυβῶδως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Οὐδὲ γάτος θὰ εὕρισκε πλέον τί νὰ
φάγῃ ἐν Οὐδάρδ ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ γεύ-
ματος τοῦ παραγγελθέντος ὑπὸ τοῦ Δε-
βῶτ.

Ὁ δυστυχῆς προμηθευτῆς ἀκίνητος εἰς
τὸ παράθυρόν του ἀπῆντα μετὰ βεβιασμένον
μειδιάμα εἰς τὰς παντοίας ὑποκλίσεις καὶ
τὰς περιστροφὰς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ
τῶν σωματοφυλάκων, οἵτινες ἐχαριεντί-
ζοντο διερχόμενοι πρὸ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀκούσιος ἀμφιτρῶν ἔσχε
τὴν ἀνταμοιβὴν του. Ὅτε ἡ ἀμαξά δι-
ῆλθε πρὸ τοῦ πύργου, κἄτι τι λευκὸν καὶ
εὐσαρκον ἐφάνη μέσον τοῦ καταβεβίβα-
σμένου παραπετάσματος τῆς θυρίδος καὶ
ἀπέτεινε χαιρετισμόν, ὅμοιον μετὰ τὴν εὐ-
λογίαν ἐπισκόπου.

Ὁ Δεβῶτ ἐκολακεύθη, νομίσας ὅτι ἦ-
σαν τὰ δύο δάκτυλα τῆς χειρὸς τοῦ κυ-
ρίου δουκὸς τῆς Βανδώμης. Τινὲς ὅμως
πονηροὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτο εἰς τῶν πο-
δῶν λευκοφαίου κυνός, μεθ' ἧς εἶχε συγ-
γευματίσει ὁ δοῦξ.

Οἱ δὲ προσκεκλημένοι τοῦ Δεβῶτ, πέντε
ἢ ἕξ δικανικοὶ πειναλέοι ἢ τοκογλύφοι,
ἀποσυρθέντες τοῦ ἔργου των, τούτέστι
διαφυγόντες τὴν ἀγχόνην, οἵτινες ἦλθον
διὰ τὸ γεῦμα, οἱ μὲν ἐφ' ἡμιόνων, οἱ δὲ
ἐντὸς παλαιῶν φορεῖων τῆς ἐποχῆς Ἐρ-
ρίκου τοῦ Δ', ἀφοῦ εἶδον τὴν διαρπαγὴν
ἐκείνην, ἀντὶ τῆς ἀπολαύσεως ἣν ὑπεσχέ-
θησαν αὐτοῖς καὶ δι' ἣν τοὺς προσέκαλε-
σαν, ἐπανῆλθον εἰς τοὺς μονῆρας πύργους
καὶ τὰς οἰκίας των, χωρὶς κἂν ν' ἀποχαι-
ρετίσωσι τὸν τεθλιμμένον Δεβῶτ.

ΙΖ'

ΠΩΣ Ο ΔΕΒΩΤ ΜΕΤΕΠΕΣΕΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΛΕ-
ΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ Ε-
ΛΛΑΦΡΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ.

Ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς ἐξηκολούθει ν' ἀ-
ναμένη τὴν σύζυγόν του καὶ ἤρχιζε ν' ἀ-
νησυχῆ. Ὁ πάρεδρος τὸν παραγῶρει δια-
βεβιαῶν αὐτὸν ὅτι τὸ γεῦμα τόσον καὶ
τόσον θὰ ἐπήγαινε χαμένον, ἂν ἤθελον
περιμείνει τὴν κυρίαν Δεβῶτ, ἐνῶ ἡ ἀ-
κούσιος ἐκείνη φιλοφροσύνη, ἣ γενομένη
πρὸς τοὺς σωματοφύλακας, τῷ περιεποιεῖ
πολλὴν τιμὴν καὶ ἐμελεν ἴσως νὰ τῷ
περιποιήσῃ καὶ ὠφέλειαν.

— Ἄς εἶνε! εἶπεν ὁ προμηθευτῆς μετ'
ἠχηροῦ στεναγμοῦ, ἄς σφάζωμεν τὰ ὑπο-
λειπόμενα ζῶντα ὀρνίθια καὶ τὰ κουνέ-
λια ὅσα μᾶς μένουσι· ἄς πιάσωμεν μερικὰ
ψάρια· μένουσι ἀκόμη ἀρκετὰ φαγητά, διὰ
νὰ ὑποδεχθῶμεν ἐπαξίως τὴν σύζυγόν μου.
Φρόντισε νὰ γείνουν γρήγορα, πάρεδρε!

— Βλέπω σκόνιν πρὸς ἀνατολὰς εἰς
τὸν δρόμον! ἀνέκραξεν ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τοῦ πύργου.

— Βεβαίως εἶνε ἡ σύζυγός μου! εἶπεν
ὁ Δεβῶτ.

Καὶ ἤρχισε νὰ δικτάσῃ μετὰ νέας
ζέσεως τὰ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ νέου
γαμηλίου γεύματος.

Ἐφάνητο τῷ ὄντι μακρὰν ἀμαξά μετὰ
ταχύτητος τρέχουσα εἰς τὴν ὁδόν.

— Δὲν εἶνε ἄλογα αὐτὰ ὅπου σύρου
ἐκείνην τὴν ἀμαξάν, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης,
εἶνε μονόκεροι ἢ ἵππόγριφοι! Τί ταχύτης
εἶνε αὕτη!

Ἡ σύζυγός μου βιάζεται νὰ με ἰδῇ,
ἀπῆντησεν ὁ Δεβῶτ.

Ἡ κυρία Δεβῶτ τῷ ὄντι πρέπει νὰ
ἐπείγετο πολὺ, διότι οἱ ἵπποι ἔτρεχον ἀ-
στραπηδόν, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν κατέπεσεν ἀ-
πνους πρὸ τῆς γεφύρας τοῦ πύργου.

Ὁ Δεβῶτ ἔδραμε πρὸς τὴν ἀμαξάν, ἡ-
νοίξε τὴν θυρίδα καὶ ἤρπασεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του τὴν Βιολέτταν, χωρὶς νὰ
παρατηρήσῃ ὅτι αὕτη ἦτο σχεδὸν ἡμιθα-
νῆς.

Ἐνῶ οἱ ὑπῆρέται μετὰ σπουδῆς ἐτα-
κτοποιοῦν τὴν αἴθουσαν, ἀκόμη διατε-
λοῦσαν ἐν ἀταξίᾳ, ἕνεκα τοῦ γεύματος
τῶν σωματοφυλάκων, ὁ Δεβῶτ κατώρθωσε
νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν σύζυγόν του εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις τῆς γονυπετῆς παρ' αὐτὴν τῇ
ἀπηύθυνε παντοίας τρυφερὰς ἐρωτήσεις,
ταυτοχρόνως δὲ ἤθελε νὰ μάθῃ διατί
ἔκαμε νὰ σκάσῃ εἰς τῶν ἵππων, ἀξίας τρι-
ακοσίων πιστολῶν.

— Αἱ! κύριέ μου, ἀπῆντησεν ἡ Βιο-
λέττα, διότι με εἶχον περιστοιχίσει ἵπ-
πεῖς· διότι οἱ κύριοι αὐτοὶ ἤθελον νὰ με
συνοδεύσωσιν ἀπὸ πολὺ σιμὰ καὶ διότι,
διὰ νὰ διαφύγω τοὺς ἵππους των, οἱ ὁ-
ποῖοι τρέχουν πολὺ γρήγορα, ἔπρεπε νὰ
κἄμω τοὺς ἰδικούς σας νὰ τρέξουν γρηγο-
ρώτερα.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ, καὶ ἄλ-
λοι ἵππεῖς! Μήπως εἶνε σωματοφύλακες;

— Εἶνε ἐπίλεκτοι ἔφιπποι, διοικούμενοι
παρὰ τοῦ κυρίου Βιλλεμῦρ καὶ ἔρχονται
ἐδῶ.

— Μὰ τί λοιπόν; ... ὅλη ἡ βασιλικὴ
ἀκολουθία πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Οὐ-
δάρδ; Μήπως σοῦ εἶπαν ὅτι θὰ γευθοῦν
καὶ αὐτοὶ ἐδῶ;

Ἡ Βιολέττα δὲν ἐνόησεν· οὐδ' ἐνδιε-
φέρετο ἄλλως τε νὰ ἐνοήσῃ. Ἡ μεγάλη
ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς, ὁ περὶ τοὺς
ὀφθαλμούς τῆς μέλας κύκλος καὶ ὁ νευ-
ρικός τρόμος ὀλοκλήρου τοῦ σώματός τῆς
ἐμαρτύρουν ζωηρὰν συγκίνησιν, ἧς τὴν
ἐξήγησιν ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ ὁ Δεβῶτ,
ὅτ' αἰφνιδίως οἱ ἐπίλεκτοι ἐνεφανίσθησαν
πρὸ τοῦ Οὐδάρδ.

— Τί συμβαίνει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον,
κύριε; εἶπεν ὁ ἐπιστάτης προσδραμῶν
πρὸς τὸν Δεβῶτ· μᾶς ἐπινίξαν τὰ στρατεύ-
ματα. Ἰδοὺ οἱ ἐπίλεκτοι καὶ κάτω εἰς
τὴν πεδιάδα ἐκεῖ, πρὸς τὴν Ἐκλούζαν, ὑ-
πάρχει λέγουσι ἑλαφρὸν ἵππικόν· ὁ κλητή-
ρας μου, ὅπου ἔστειλα ν' ἀγοράσῃ ψωμί
εἰς τὴν κωμόπολιν ἐδῶ σιμὰ, λέγει πῶς
εἶδε περισσότερους ἀπὸ δέκα χιλιάδες πε-
ζούς, οἱ ὅποιοι ἐκαταπατοῦσαν τὰ σπικρὰ
καὶ ἦσαν σκορπισμένοι εἰς τοὺς δρόμους.

— Ποῦ πηγαίνουν ὅλοι αὐτοὶ;

— Εἰς τὴν Βαλεσιέννην, κύριε.

Ὁ Δεβὼτ ἔτυψε τὸ μέτωπον. Ἐνεθυμήθη ὅτι πᾶσαι αἱ προμήθειαι, ἃς εἶχε συναΐζει κρυφίως κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουβοᾶ εἶχον μετακομισθῆ εἰς Βαλενσιέννην. Ἡ πόλις αὕτη ἄρα ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον εἰς μεγάλην τινὰ καὶ μυστηριώδη ἐπιχείρησιν μελετηθεῖσαν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ. Συναθροίσας τόσα ἄλευρα ὁ αἰσχροκερδῆς προμηθευτὴς ἐσκέφθη μόνον πῶς νὰ ζύσῃ τὸν πάτον τῶν σάκκων ὀλίγον τὸν ἔμελλε διὰ τὸν προορισμὸν τοῦ ἐμπορεύματος.

Ὁ Δεβὼτ, ὅπως ὅλα τὰ χυδαῖα πνεύματα, ἠρκέσθη νὰ μαντεύσῃ, ἢ ἐνόμισεν ὅτι ἐμάντευσε κατὰ.

— Ἄς ἀφήσωμεν, εἶπε, τοὺς ἐπιλέκτους, τὸ ἐλαφρὸν ἵππικὸν καὶ τὸ πεζικὸν νὰ ὑπάγουν νὰ συνενωθοῦν μὲ τοὺς σωματοφύλακας εἰς Βαλενσιέννην. Ἡ Βιολέττα ἔφθασεν ἄς γευματίσωμεν μὲ τὴν Βιολέτταν ἄς τελέσωμεν τοὺς γάμους μας· αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον παντὸς πιστοῦ ὑπηκόου, ὅταν ὁ βασιλεὺς του ἐπιχειρῇ πόλεμον.

Ἄλλ' ὁ Δεβὼτ ἔκχαμεν τὸν λογαριασμὸν του χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Οἱ ἔφιπποι ἐπιλεκτοὶ ἦσαν φοβερὸν σῶμα, εὐθὺς δὲ ὡς ἤκούσθη τὸ πρόσταγμα: Ἄλτ! ἐν Οὐδάρδ:

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ διοικῶν αὐτούς, ὅστις ἐφημιζέτο ὡς εἰς ἐκ τῶν ἰκανωτάτων στρατιωτικῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἔχετε ἔμπροσθέν σας τοὺς σωματοφύλακας καὶ ὀπισθὲν σας τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν· τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰς Βαλενσιέννην θὰ εὑρετε τὰ φηγητὰ τελειωμένα, ἢ ὅτι δὲν θὰ προφθάσετε νὰ φάγητε μόνον ὅσα ἀπομένουν. Ἀκούσατέ με· εἰσθε ἐν ὄλῳ ἐβδομήκοντα κύριοι καὶ ἑκατὸν θεράποντες· τὸ χωρίον αὐτὸ ἔχει πύργον, ἔπαυλιν καὶ τριάκοντα οἰκίας· θὰ εὐρωμεν ἐδῶ τὸ γεῦμά μας, ἀλλῶς δὲν γίνεται.

Γλῶσσα τοιαύτη εἶνε πάντοτε καταληπτὴ διὰ τὸν Γάλλον στρατιώτην· οἱ ἐπιλεκτοὶ ἀφιππευσαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Δεβὼτ ἰδὼν αὐτὸν ἐφριχάσεν ὅλος.

Καὶ δικαίως, διότι ὁ κύριος Βιλλεμὺρ δὲν εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν λίαν ἐνθαρρυντικόν. Ἦτο ἀδελφὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ συναγματάρχου Ριστόρ, φονευθέντων ἀμφότερων ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπιλέκτων κατὰ τὰ ἔτη 1678 καὶ 1684. Ἠλιοκλής, φέρων οὐλὰς εἰς τὸ πρόσωπον, κολοσσὸς τὸ ἀνάστημα, ἀριστος εὐπατριδὴς καὶ εἰς τὸ ἔπακρον εὐγενὴς τὸ ἦθος, τοσάκις εἶχε βαπτισθῆ εἰς τὸ φοβερὸν πῦρ τῶν πολιορκιῶν, ὥστε ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς μισθοφόρον βάρβαρον ἢ γάλλον μαρκήσιον. Ἀπετάθη πρὸς τὸν τρέμοντα Δεβὼτ καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, μαγειρεύετε ἐξαιρέτα ἐδῶ... ὡς αἰσθάνομαι.

— Βέβαια, κύριε... νυμφεύομαι... δηλαδὴ...

— Νυμφεύθητι, κύριε, εἰσθε ἐλεύθερος· ἀλλὰ δόσετε νὰ γευματίσωμεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς ἐπιλέκτους μου.

— Ἄλλ' οἱ σωματοφύλακες...

— Βασιλικὴ ὑπηρεσία! εἶπεν αὐστηρῶς ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Δεβὼτ προσέκλινε καὶ ἀπήγαγεν ἐν τάχει τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἐκλονίζετο ὑπὸ τὸν ἀμαυρὸν πέπλον τὸν σκέποντα αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλλεμὺρ παρτηρήσας τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἐπτοημένην γυναῖκα:

— Ἄ! εἶπεν, εἶνε ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνδρες μου ἐπειράζον πρὸ ὀλίγου. Συγχωρῆσατε τοὺς ἐπιλέκτους, κυρία! ἀγαποῦν νὰ ζῶσι καλά, ἐνόσφ ζῶσιν· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα ὅπου εἶνε, τὸ ἡμισυ θὰ πέσῃ εἰς τὴν πρώτην ἔφοδον — θὰ συμβῆ τοῦτο ἄρα γε αὐριο; θὰ συμβῆ ἀπόψε; ὁ Θεὸς μόνος καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ γινώσκουσιν — ἐπωφελοῦνται τοῦ καιροῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσωσι νὰ νυμφεῖσθε ὅταν ἀγαπάτε. Τέλος πάντων θὰ γευθῶμεν;

Καὶ μετὰ τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ὀμιλίαν, ὁ διοικητὴς ἔκαμε στροφὴν διὰ τῶν χονδρῶν ὑψηλῶν ὑποδημάτων του. Ἡ Βιολέττα εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξύ. Ὁ Βιλλεμὺρ ἐτοποθέτει τοὺς ἐπιλέκτους του, ἦνοιγε μόνος του τὰ ἐρμάρια καὶ τὰς σκευοθήκας καὶ ἐπεμελεῖτο ὅπως τὰ πάντα διατεθῶσιν ἐν τάξει.

Αὐτὸς διένειμε τὰ τρόφιμα, παρέδωκε τὰς φιάλας καὶ ἔκοψε τὸ ψητόν. Δὲν ἔφησε τίποτε εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας, τίποτε εἰς τοὺς κλωβούς τῶν κονίκλων, τίποτε εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον, τίποτε πουθενά· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τίποτε δὲν ἐπήγε χαμένον. Εἰς τοὺς θεράποντας μόλις ἀπέμεινε κατὰ τι νὰ φάγωσιν. Ὁ διοικητὴς ἔγευματίσεν μὲ μίαν φρυγανίαν καὶ μὲ ὀλίγον γλύκισμα. Περαιθέντος τοῦ γεύματος ἔχαιρέτισε τὸν Δεβὼτ καὶ διέταξε τὸν σκαλιπκτὴν νὰ σαλπίσῃ τὸ πρόσταγμα τῆς ἐφ' ἵππου ἀναβάσεως. Δὲν εἶχον ἀκόμη οἱ ἄνδρες θέσει τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ὅτε νέκ σαλπίσματα ἀντήχησαν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ χωρίου.

— Δὲν σὰς τὸ ἀνήγγειλα, κύριοι! εἶπεν ὁ Βιλλεμὺρ πρὸς τοὺς ἄνδρας του παρελθόντας ἐνώπιόν του· ἀκούετε τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν; Τί καλὰ ἐκάμαμεν ὅπου ἐγευματίσαμεν! Ἐμπρός!

Καὶ παρῆλθον πρὸ τῆς τελευταίας οἰκίας τοῦ χωρίου Οὐδάρδ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀκριβῶς, δισχιλιοὶ ἵππεις, φέροντες ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ ἵππου καὶ ἓνα πεζὸν ἕκαστος, διεσπάρησαν πειναλέοι εἰς τὸ ἀτυχὲς χωρίον.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐτηρήθησαν αἱ δικτυπώσεις, ὅπως κατὰ τὰς δύο προηγούμενας ἐπιδρομὰς. Ὁ κύριος δοῦξ τῆς Βανδῶμης εἶχε προσνεχθῆ ὡς πρίγκηψ· ὁ κύριος Βιλλεμὺρ ἐγευματίσεν ὡς εὐπατριδῆς στρατιώτης· τὸ ἐλαφρὸν ἵππικὸν εἰσώρμησεν εἰς τὸ Οὐδάρδ ὅπως τὰ πυκνὰ νέφη, ὧν προηγούνται ἀναγγέλλοντα τὴν θύελλαν βρονταὶ καὶ ἀστραπαί.

Τὸ ἐλαφρὸν ἵππικὸν ἔπρεπε νὰ σταθμεύσῃ χάριν τροφῆς καὶ καταυλισμοῦ εἰς θέσιν ἀπέχουσαν μίαν λεύγαν τοῦ Οὐδάρδ· ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, δὲν εὗρον ἐκεῖ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο ἐξ ὧν εἶχον

ἀνάγκην, ὁ ταξίαρχος, ὁ διοικῶν τὴν φάλαγγα, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ρυβαντέλ ἀντιστρατήγου, καθυστερήσαντος ἐν τῇ πορείᾳ, εἶχε ζητήσῃ πληροφορίας καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιμελητείας τῶν τροφίμων εἶχε παραγγείλει νὰ μετακομισθῶσι τὰ πάντα εἰς Βαλενσιέννην.

Ὁ ταξίαρχος διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπιμελητὴν διὰ νὰ συνεννοηθῇ προσωπικῶς μετ' αὐτοῦ· τῷ ἀπητήθησαν ὅμως ὅτι ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἐπανηγύριζε τοὺς γάμους του εἰς πύργον κείμενον οὐ μακρὰν ἐκεῖθεν, ὃν προσφάτως εἶχεν ἀγοράσει.

Εἰς τὴν ἀνάγκην πάντες ὑπήκουσαν· ὁ ταξίαρχος εἶδεν ὅτι ὅπως ἐπιστιτίθῃ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς ἵππους ἔπρεπε νὰ ἐξαιολουθήσῃ τὴν πορείαν μέχρι Βαλενσιέννης· μαθὼν ὅμως ὅτι ὁ πύργος, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο οἱ γάμοι τοῦ ἐπιμελητοῦ εὕρισκετο εἰς τὸν δρόμον του, εἰς Οὐδάρδ, συνέστειλε τὰ χεῖλη, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του, καὶ διέταξε τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν, μελετῶν ν' ἀποτεῖναι τραχεῖαν ἐπιπληξίν πρὸς τὸν κύριον ἐπιμελητὴν.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν οἱ προμηθευταὶ τοῦ στρατοῦ δὲν χαίρουσι τὴν συμπάθειαν τῶν πρὸ αὐτῶν διατρεφομένων. Οὐδέποτε δάκνων τὸν ἄρτον ἢ μασσῶν τὴν ὄρυζάν του ὁ στρατιώτης παραλείπει τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταρσθῇ τὸν ἐπιστάτην ἢ τὸν προμηθευτὴν. Τὸ τοιοῦτο ὅπωςδὴποτε τοὺς πρηγορεῖ, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ προμηθευτὴς ἐπωφελεῖται ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ παραμελήσῃ ἔτι μᾶλλον καὶ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα. Ρητέον ὅμως ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ εἶνε ἐπικερδές, δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένον κινδύνων, ὁ δ' ἐπιμελητὴς ἐκεῖνος τῆς Πικαρδίας ἐμφρόνως ἀπήνητησεν ὅτε τὸν ἠρώτων διατί ἔσπευδε τόσον νὰ πλουτήσῃ:

— Ἄν δὲν ἔσπευδα, δὲν θὰ ἐπρόφθανα νὰ σχηματίσω περιουσίαν πρὶν ἀπαγγονισθῶ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ II' τοῦ Δικαίου, ὅστις ἦτο ἡγεμὼν ἅμα καὶ στρατιώτης ἐκ τῶν γενναιοτέρων καὶ ὅστις θὰ καθίστατο ἔξοχος στρατηλάτης, ἂν ἦτο ὀλιγώτερον ὀκνηρὸς, πολλοὶ ἐπιμεληταὶ τῶν τροφίμων ἀπηγγονίσθησαν. Εἶχε τότε προσφάτως καθιερωθῆ τὸ σύστημα τῆς προμηθείας καὶ ἐπιμελητείας· ὁ ἐπιμελητὴς ἦτο γλίσχος, ὁ δὲ στρατιώτης παράφορος· ὁ πρῶτος ἐκερδοσκόπει ἐπὶ βλάβῃ τοῦ στομάχου τοῦ δευτέρου· οὗτος δ' ἐξεδικεῖτο ἐπὶ τῆς καρωτιδος ἀρτηρίας τῆς πρώτης. Καὶ ὁ μὲν Ρισελιὲ ἠνείγετο τὰ γενόμενα· ἀλλ' ὁ κύριος Φουκὲ, οἰκονομολόγος πεπολιτισμένος, ἀπηγόρευσε νὰ ἀπαγγονίζωσι τοὺς ὑπαλλήλους του, χάριν τῆς φιλανθρωπίας. Ὁ Λουβοᾶ, ἀγαπῶν μὲν τοὺς στρατιώτας, ἐπροστάτευσε οὐχ ἦπτον τοὺς ἐπιμελητάς, χάριν τῆς πειθαρχίας καὶ χάριν φιλοτιμίας ἐπίσης, διότι αὐτὸς τοὺς εἶχε διορίσει. Εἰς τὸν ὅσον ὥστε τὸ μῖσος, ἀτελῶς ἰκανοποιηθὲν, ηἰξήθη καὶ ἐκαρπάζετο τὴν εὐκαιρίαν.

Εἰς τὴν παρούσαν δὲ περίστασιν ἡ εὐκαιρία παρουσιάζετο λαμπρά. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσωσιν ὁδοιπορίαν ἐπίπονον, αἰ-

φνιδίως διαταχθείσαν· ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ ἐπιβάλλον εἰς τοὺς στρατιώτας τοιαῦτα κοπιώδη γυμνάσματα, πρέπει νὰ φροντίζη καὶ περὶ τῆς διατροφῆς των. Νηστικὸ ἀροῦδι δὲν χορεύει, λέγει ἡ παροιμία.

Ταῦτα διελογίζετο ὁ ταξίαρχος, ὁ διοικῶν τὴν φάλαγγα, ταῦτα ἐπανελάμβανον οἱ ἵππεῖς καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἵππων των πεζοί, ὅτε ἔφθασαν εἰς Οὐδάρδ.

Ἡ ἡμέρα ἀπέκλινε πρὸς τὴν δύσιν· οἱ ἵπποι ἦσαν περιέρυτοι ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ οἱ ἄνδρες ἦσαν ὠχροὶ ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς ὀργῆς. Ὁ ταξίαρχος, ἔμπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ πύργος ἦτο ἡ κατοικία ἢ μᾶλλον ἀρμόζουσα δι' ἓνα προμηθευτὴν· διὸ προухώρησε μέχρι τῆς κινητῆς γεφύρας, ἣν εὗρεν ἀνεσηκωμένην.

Ὁ Δεβὼτ ἤρχιζε νὰ βαρύνηται τὰς ἐπισκέψεις τῶν στρατιωτικῶν, καὶ κύριος τῆς ἰδιοκτησίας του, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ οἴκου του καὶ νὰ παρατηρῆ διαβαίνοντα τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Πλὴν ἄλλως ἐσκέπτετο ὁ ταξίαρχος. Ἐπιππος ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου του τὸ δρύφακτον κράζον :

— Αἶ, σὺ !.. κύριε ἐπιμελητά !

Περίξ αὐτοῦ συνεπειροῦντο περὶ τοὺς τεσσαράκοντα ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί, μετὰ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ τρικώχου πύλου καταβιβάσμενη ἐπὶ τοῦ μετώπου των, μετὰ τὸ ὄμμα βλοσυρόν, μετὰ τὸ ἦθος ὀργίλον.

Ὁ Δεβὼτ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὠχυροῦτο.

— Τί εἶπατε, κύριε ; ἀπήντησε δειλιῶς.

— Κύριε, ἔκραζεν ὁ ταξίαρχος, εἰσθε ἐπιμελητῆς τῶν τροφίμων ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Σεῖς ἐλάβετε τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πεντήκοντα δύο παραγγελίαν, διὰ τὴν τροφοδοσίαν τῆς ἐπαρχίας ταύτης ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ κατὰ πρῶτον, σὰς παρατηρῶ, κύριε ἐπιμελητά, ὅτι δὲν εἴσθε εὐγνήης. Δὲν ὀμιλοῦν πρὸς ἓνα ταξίαρχον τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τρώγλην των, ὡσὰν σκύλος ὁποῦ γαυγίζει τοὺς διερχομένους διαβάτας. Ἐξέλθετε νὰ σὰς ἰδοῦμε καὶ λιγάκι καὶ καταβιβάσατε τὴν γέφυραν. Μήπως φέρομεν στολήν λευκὴν διὰ νὰ μᾶς ἐκλάβης ὡς Ἰσπανούς ; Κυτάξατε· τὰ ἱμάτιά μας εἶνε ἐρυθρὰ καὶ τὰ σειρήτια ἀκριετὰ στιλπνά, ὑποθέτω, ὥστε νὰ μᾶς ἀναγνωρίσετε ὅτι εἴμεθα τὸ γαλλικὸν ἐλαφρὸν ἵππικόν.

Ὁ Δεβὼτ ἔκλινεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ὅσον περισσότερο ἠδύνατο καὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ μὲν ἔγκλειστος, ὅτι διήλθον οἱ σωματοφύλακες κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν οἱ ἐπιλεκτοί, τὸ δὲ χωρίον καὶ ὁ πύργος ἐλεηλατήθη παρ' αὐτῶν.

— Πάντα ταῦτα δὲν ἐνδιαφέρουσι τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν, ἀπήντησε μετ' ὀργῆς ὁ ταξίαρχος· ἔπρεπε νὰ μᾶς ἔχετε τροφήν εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Εἶνε σημεῖον εἰς τὸ φύλλον τῆς πορείας μου καὶ ἡ τροφή μας ἔλειψεν.

— Κύριε, ἔλαβα διαταγὴν νὰ μετακομίσω ὅλα τὰ τρόφιμα εἰς Βαλεσιέννην.

— Δεῖξατέ μου τὴν διαταγὴν σας, κύριε.

— Ἡ διαταγὴ ἦτο προφορικὴ· μοῦ τὴν ἔφερεν εἰς ἵππεὺς τῆς δημοχρίας τῆς Βαλεσιέννης.

Ἡ ἀπάντησις ἐθεωρήθη ἀτυχῆς καὶ ἐξήγειρε θύελλαν εἰς τὸν ὄμιλον τὸν περιστοιχίζοντα τὸν ταξίαρχον.

— Ἐμπρός, εμπρός ! προχωρήσατε, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Δεβὼτ, καὶ καταβιβάσατε τὴν γέφυραν· ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως !

— Ἀλλά, κύριε, εὐρίσκομαι εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Θέλω νὰ εἰσέλθω διὰ νὰ ἐπισκεθῶ τὰς οἰνοποθήκας σας.

— Εἶνε ἀδειαναί.

— Γνωρίζομεν πόσην ἀξίαν ἔχει αὐτὴ ἡ λέξις, κύριε ἐπιμελητά· ἀνοίξατε ἢ ἀλλέως κυριεύω τὸν πύργον διὰ τῆς βίας καὶ τότε ἀλοίμονον !

— Ἐρχομαι, κύριοι ! εἶπεν ὁ Δεβὼτ δακρυροῶν.

— Ἄ ! ἐπὶ τέλους ! ἀνέκραζαν οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ὄμιλον γύπες.

Ἐν τούτοις ὁ Λαγκομπέρζ προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὸν φίλον του, νέον Ρήγουλον, παραδιδόμενον ἐκουσίως εἰς τοὺς πεναλέους ἐχθρούς. Ἡ Βιολέττα, περιορισθεῖσα ἐντὸς θαλάμου προφυλασσομένου διὰ κηκλίδων, οὐδὲν ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν συμβαινόντων ἕξω.

— Θὰ χαθῆτε ἂν ἀνοίξετε, ἔλεγεν ὁ πάρεδρος πρὸς τὸν πυργοδεσπότην. Αὐτοὶ οἱ ἵππεῖς εἶνε τίγρεις.

— Κύριε, φύγετε ἀπὸ μίαν κρυφὴν θύραν, ἔλεγεν ὁ ἐπιστάτης· θὰ σὰς συνοδεύσωμεν ὅλοι· εἶνε τὸ μόνον μέσον σωτηρίας.

— Μὴ μὲ ἀφήσης μόνον, ἔλεγεν ὁ Λαγκομπέρζ κρατῶν τὸν Δεβὼτ ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ του ἱμάτια, θὰ μ' ἐκλάβουν ὡς οἰκοδεσπότην καὶ θὰ μὲ κακοποιήσουν ἀντὶ σοῦ.

Ἐκάστη τῶν παραινέσεων τούτων ἐπηύξανε τὴν ὠχρότητα τοῦ προμηθευτοῦ· ἀπὸ ὠχροῦ ἐγένετο κίτρινος καὶ ἤδη καθίστατο πράσινος.

Κτύπημα ἰσχυρὸν κατενεχθὲν κατὰ τοῦ ἄκρου τῆς γεφύρας ἔκαμε τὸν Δεβὼτ ν' ἀνασιρτήσῃ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ προβῆ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὁ πάρεδρος καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐδραπέτευσαν ἀνδρείως διὰ τῆς κρυφίας θύρας. Ὁ Λαγκομπέρζ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Αἱ ἀλύσεις ἔτριξαν καὶ ἡ γέφυρα κατεβιβάσθη. Ὁ Δεβὼτ προухώρησε μετὰ προσηγνῆς ἦθος, ἀλλὰ μετὰ τὴν καρδίαν πάλλουςαν καὶ εἶχεν ἤδη ἔτοιμον εἰς τὰ χεῖλη προσφώνησιν κολακευτικὴν ἅμα καὶ θρηνώδη. Ἀλλ' εἴκοσι ἄνδρες ἐφώρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησαν πρὸς τὸν ταξίαρχον.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ὁμοιάζον πρὸς τὸν θηρευτικὸν κύνα, ὅστις ἀρπάζει τὸν λαγῶν καὶ ἐπιθέτει ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς του στήλης σιαγόνα ἀβλαβῆ ἀκόμη, ἀλλ' ἐ-

τοίμην πάντοτε εἰς ἐν προστακτικὸν βλέμμα τοῦ κυρίου του νὰ ἐμπηχθῆ ὡς εἴκοσι ὄμοι ἐγχειρίδια εἰς τὰς σπαιρούσας σάρκας.

— Ἐξάιρετα ! εἶπεν ὁ ταξίαρχος· κρατεῖτέ τον καὶ ἄς μὲ παρκαλουθήσωσι μερικοὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας ὅπου θὰ κάμω ἔρευναν.

— Κύριε, κύριε ! ἀνέκραζεν ὁ ταλαίπωρος Δεβὼτ, δὲν ἔχω οὔτε μίαν οὐγγίαν ἀλεύρου, οὔτε ἓνα κόκκον κριθῆς, οὔτε ἓνα κόκκαλον, οὔτε μίαν σταγόνα οἴνου !.. Μοῦ τὰ ἐπῆραν ὅλα !

— Ἴσα, ἴσα ! .. θ' ἀναγνωρισθῆ ἡ ἀκεραιότης σας καὶ ἡ ἀθωότης σας καὶ θὰ σὰς δώσωμεν πιστοποιητικόν.

Καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς προухώρησαν.

— Κύριε, ἔχω τὴν σύζυγόν μου, τὴν νέαν σύζυγόν μου, ἀσθενῆ, θὰ τὴν κάμει ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον.

Ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀπήντησαν εἰς τὴν ἀπέλπιδα ταύτην ἱκεσίαν. Οἱ παράφοροι νέοι στρατιῶται ἐγένοντο ἀγριώτεροι εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Ἄλλ' ὁ ταξίαρχος συνεκινήθη αἰσθανθεὶς οἶκτον· ἦτο πεντηκοντούτης καὶ εἶχε νυμφευθῆ πρὸ ἕξ ἑβδομάδων.

— Αὐτὸ διαφέρει, εἶπεν ἐκτείνων τὸν βραχίονα ὡς φραγμὸν μετὰξὺ τοῦ πύργου καὶ τῶν ἐπιδρομέων· θὰ σεβασθῶσι τὴν σύζυγόν σου, κύριε ἐπιμελητά.

Οἱ ἀλαλαγμοὶ μετετρέπησαν εἰς ψίθυρον ἐχθρικὸν κατὰ τοῦ ταξίαρχου.

— Ἄ, γὰρ νὰ σὰς πῶ ! εἶπεν οὗτος, ἐγὼ προστάζω ἐδῶ· μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβω σημειώσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀπειθῶν διὰ νὰ τὰ παραδώσω πρὸς τὸν στρατηγόν ;

Ὁ κύριος Ρυθαντέλ δὲν ἔπαιζεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας· οἱ παράφοροι ἐγόγγυσαν ταπεινότερον· οἱ στόμαχοι μόνον παρεπονοῦντο.

Ἀλλὰ παρεκτὸς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἵππέων ὑπῆρχον καὶ οἱ δισχίλιοι πεζοὶ σκαπανεῖς, οὓς εἶχον φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ἵππων των.

Ἦσαν χωρικοὶ κακὸτροποὶ, ἀγέρωχοι καὶ αὐθάδεις, διότι ἐγένοντο στρατιῶται. Οὗτοι ἐγόγγυσαν, διότι ἐπὶ στιγμὴν ἤλπισαν ἐπὶ τὴν διαρπαγὴν τοῦ πύργου.

Ὁ ταξίαρχος δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἰσχυρὰς θελήσεως, ὡς ὁ κύριος Βιλλεμύρ· ἐκλονίσθη ἐκ τοῦ θορόβου τῶν παραπόνων καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους :

— Κύριοι, ἔσχε τὴν ἀφροσύνην νὰ εἶπη, θὰ ἐπισκεθῶ τὴν οἰκίαν μετὰ δύο ἀξιωματικούς· ἂν εἶνε κενή, ὡς διατείνεται ὁ οἰκοδεσπότης, θ' ἀναχωρήσωμεν· ἐὰν ὄχι, σημεῖον ὅτι εἶνε φανερὰ προδοσία καὶ τότε πλέον !..

Ἠχηραὶ ἐπιδοκιμασίαι ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους. Διὰ τοὺς πεζοὺς ἐσήμαινον : ὑπάρχει βεβαίως προδοσία καὶ ὁ ἐπιμελητῆς θ' ἀπαγχονισθῆ.

Τὰ πλήθη δὲν ἀκούουν ἀκριβῶς καὶ κατὰ πάντα τοὺς ἀγορεύοντας πρὸς αὐτὰς ῥήτορας· πᾶσα συμβουλή, ἀπαρέσκουσα αὐτοῖς, χάνει τὴν σημασίαν καὶ μετα-

βάλλει τὸ νόημά της, ἕως νὰ φθάσῃ μέ-
χρις αὐτῶν. Οἱ ἵπποι ἀνέμενον βομβοῦν-
τες, ἕως οὗτου νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἔρευαν ὁ
ταξίαρχος. Διὰ μόνης τῆς παρουσίας αὐ-
τῶν ἀνεχαίτιζον τοὺς πεζοὺς, ὅτε δὲ μετὰ
ἡμίσειαν ὄραν ὁ ἀρχηγὸς ἐπιστρέψας ἐ-
βεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν εὗρεν ἀπὸ τῆς σιτα-
ποθήκης μέχρι τοῦ οἰνώνος, ἐπίστευσαν
τοὺς λόγους του, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ
ἐν τῷ μεταξὺ οἱ χωρικοὶ τοῦ Οὐδάργδ εἶ-
χον διηγηθῆ πρὸς αὐτοὺς τὴν λεηλασίαν
τῶν σωματοφυλάκων καὶ τῶν ἐπιλέκτων.

Ἐν τούτοις ἡ δικαιολογία αὐτή, ἡ ἰ-
κανὴ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς στομάχους
τῶν νοημόνων, δὲν ἤρκει νὰ δώσῃ δύναμιν
εἰς τοὺς ἵππους. Ὁ ταγματάρχης, ὁ δια-
ταχθεὶς νὰ δώσῃ τὸ πρόσταγμα τῆς πρὸς
τὴν Βαλενσιέννην πορείας, διέκοψεν εὐσε-
βάστως τὸν ἀνώτερόν του διὰ τῆς ἐξῆς
παρατηρήσεως :

— Κύριε, οἱ ἵπποι δὲν ἀντέχουσι πλέον.

— Ἀλλὰ, κύριε ταγματάρχα, ἀφοῦ ἐδῶ
δὲν εὐρίσκεται τίποτε, ἀφοῦ ἡ χορτονομὴ
εὐρίσκεται εἰς Βαλενσιέννην, πρέπει νὰ ὑ-
πάγωμεν ἐκεῖ.

— Κύριε, καὶ ὁ ἕνας ἵππεὺς εἶνε πάρα
πολύ διὰ τὰ ζῆά μας, τὰ ὅποια δὲν ἡμ-
ποροῦν νὰ πάρουν τὰ πόδια των· ἀλλὰ
διπλοῦν φορτίον δὲν ἡμποροῦν νὰ φέρουν·
πρέπει νὰ πεζεύσουν οἱ σκαπανεῖς.

— Ἐστω ἄς πεζεύσουν οἱ σκαπανεῖς !
εἶπεν ὁ ταξίαρχος μετὰ τῆς εὐχαριστή-
σεως, μεθ' ἧς πᾶς ἀξιοματικὸς τοῦ ἱππι-
κοῦ ἀπαλλάσσεται τῶν πεζῶν.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐπαρηγόρησε τοὺς
ἵππους διὰ τὴν νηστείαν των. Οἱ νεαροὶ
ἐκείνοι εὐπατριδαὶ εἶχον πολὺ ὑποφέρει ἐκ
τῆς ἐπαφῆς τῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ ἔ-
σφιγγον αὐτοὺς πολλακίς ὅτε ὁ ἵππος
ἐκάλπαζεν.

Ἐσπευσαν ν' ἀνακτῆσωσι τὴν ἐλευθέ-
ραν κατοχὴν τοῦ ἵππου των καὶ ἀπεμα-
κρύνθησαν τοῦ Οὐδάργδ σχεδὸν μὲ τὴν
χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ των, ὅσῳ σχε-
δὸν ἠσθάνετο καὶ ὁ Δεβῶτ, τὸ ἀθῶν
θύμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ἀκούων τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος,
βλέπων τοὺς ἵππους ἀναβαίνοντας ἐπὶ τῶν
ἵππων, αἰσθανόμενος τὸν κλονισμόν, τὸν
προερχόμενον ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τῶν δι-
σχιλίω τετραπόδων, ὁ Δεβῶτ ἀναντιρῆ-
τως εἶχεν εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ αἰσθάνη-
ται χαρὰν ὑπέριμετρον· ἀλλὰ δὲν παρετή-
ρησε τὰ μελανὰ καὶ σιωπηλὰ πλήθη, ἅ-
τινα εἶχον ἀπομείνει ἐν τῷ σκότει τῆς νυ-
κτός ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ἀφοῦ ὁ θόρυβος τοῦ καλπασμοῦ, ὃν
τόσον καλῶς ἀπεμιμήθη διὰ τοῦ στίχου
τοῦ ὁ Βιργίλιος, ἐξησθένησεν ἄρκετά, ὁ
πάρεδρος καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐπέστρεψαν
πρὸς τὸν πυργοδεσπότην. Ἐροῦπτετο ὁ εἰς
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου. Ὁ Λαγκομ-
πέρζ θὰ ἐνηγκαλιζέτο καὶ αὐτὸν τὸν Βε-
λαίρ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Γρηγόρα ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· ση-
κώσατε τὴν γέφυραν. Ἐχρηιάσθη ἀπὸ εὐ-
γένειαν νὰ τὴν ἀφήσω καταιβαμένην,
ἐνόσῳ οἱ κατηραμένοι ἐκείνοι ἵπποι ἦσαν
παρόντες· κατηραμένοι, ὁ λόγος τὸ ἔχει,

διότι πραγματικῶς ἐφάνησαν εὐγενέστα-
τοι, ἀφοῦ ἔφυγαν.... Ἀλλὰ τέλος πάν-
των σηκώσατε, τὴν γέφυραν· βιάζομαι νὰ
μείνω μόνος μέσα εἰς τὸ σπίτι μου, νὰ
ἐλευθερώσω τὴν καυμένη τῆ γυναικῆ μου
ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὴν ἔχω κλεισμένη, καὶ νὰ
μᾶθω διατί ἦτο τόσον λυπημένη, τόσον
ῶχρά, διατί...

Διεκόπη ὁ ἀτυχὴς ὑπὸ καταχθονίου
κρότου. Οὕτω τὴν νύκτα μυκῶνται τὰ
λασπώδη κύματα τῶν ποταμῶν, ὅτε κα-
τακλύζουσι τὴν πεδιάδα, ἀποκλείουσι τὰ
χωρία, ἀνέρχονται παφλαζόντα κατὰ τῶν
τοιχῶν καὶ καταπίπτουσιν ὡς φοβεροὶ κα-
ταρράκται εἰς τὰς οἰκίας, ἄς πνίγουσιν
ὁμοῦ μὲ τοὺς κατοίκους.

ΙΗ'

Ο ΔΕΒΩΤ ΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗΝ

Οἱ πεζοὶ σκαπανεῖς εἶχον ἀπομείνει μόν-
νοι μὲ ἓνα ὑπαξιωματικόν, τὸν ὁποῖον
τὸν εἶχεν ἀφήσει πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ
πρόληψιν ἀπὸ τῶν παρεκτροπῶν. Λίαν θὰ
παρεγνώριζε τὸν συρφετὸν ἐκεῖνον, ὅστις
ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ἐνεφορεῖτο ἰδεῶν εἰρη-
νικῶν, ὡς ποιμνιον προβάτων. Οἱ σκαπα-
νεῖς, οἵτινες δὲν ἦσαν τὸ ἀνθος τῆς Πι-
καρδίας, τοῦ Βερρὺ καὶ τοῦ Ποατοῦ, ἐνε-
θυμήθησαν ὅτι εἶχε γείνει λόγος περὶ προ-
δοσίας καὶ τιμωρίας· ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀ-
πέναντι εἰς πύργους καὶ ἐντὸς τοῦ πύργου
ὁ ἐπιμελητὴς τῶν τροφίμων, δηλαδὴ ὁ
κοινὸς ἔχθρος, ἀφοῦ δὲ διεσκέφθησαν ἐπ'
ὀλίγας στιγμὰς καθ' ὁμίλους, ἀποστελου-
μένους ἐκ συμπατριωτῶν, ἐπέπεσον ὡς
θάλασσα ἀπαλλασσομένη τοῦ φραγμοῦ,
κατὰ τῆς ἀναβιβαζομένης τότε γεφύρας.

Ἐπεσον τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ρύακα,
ἀλλὰ δὲν ἦτο βαθὺς ἄρκετά, ὥστε νὰ πνι-
γῶσιν· ἐξ ἄλλου περιεπλήχθησαν εἰς τὰ
δίκτυα καὶ αἱ χεῖρές των συνήντησαν κα-
λαμωτὰς παρὰ τὰς ὄχθας.

Δίκτυα ! . . λοιπὸν ἠδύναντο νὰ πιά-
σουν ψάρια ! . . Οἱ κάτοικοι τοῦ Ποατοῦ,
οἱ τῶν πεδινωτέρων μερῶν, εἶνε κατ' ἐξο-
χὴν ἰχθυοφάγοι. Ἦρχισαν νὰ λεηλατῶσι
τὸν ποταμὸν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε
οὔτε εἰς κωδιός, οὔδ' εἰς ἔγγελος, ἕως τὸ
πάχος μὲ βελόνην διὰ πλέξιμον, οὔδ' ἐν
τριγλίον, ἀνάλογον τὸ πάχος πρὸς κωδιὸν
ἐξ ἑβδομάδων, διέφυγε τὴν ἄγραν.

Ἐν στίφος ὠρμησεν εἰς τὰς ἀποθήκας,
ἕτερον δὲ στίφος ἤρχισε νὰ διαρρηγνύῃ τὴν
θύραν τῆς κυρίας κλίμακος, ἦν ὁ Δεβῶτ
ἰδὼν τὸν κίνδυνον ἐπρονόησε νὰ κλείσῃ καὶ
νὰ στερεώσῃ διὰ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ.

Ἦκούοντο ἤδη αἱ ἐπώδουνοι κραυγαὶ
τῶν ὑπηρετῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τοῦ
ἀγρίου πλήθους, αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπηρε-
τριῶν, αἵτινες κατεπτοημένα ἔτρεχον ὡς
νυκτερίδες ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς διαδρόμους·
ἤδη ἀνήπτοντο κηρία τινὰ, ἄτινα ἐμελλον
νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐμπρηστικούς πυρ-
σοὺς, ὅτε ἡ θύρα διεραγή καὶ ὁ Δεβῶτ
ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν μανιωδῶν
ἐκείνων, καθ' ἣν στιγμήν προσεπάθει νὰ
εἰσέλθῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο ἡ σύ-
ζυγός του διὰ νὰ κρυβῆ πλησίον τῆς.

Συλληφθεὶς, συρόμενος, φερόμενος ἐπὶ
τῶν ὤμων τῶν ἀχρείων ἐκείνων, ἡ ἐξαφα-
νιζόμενος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὅτε κατήρ-
χοντο τὴν κλίμακα, δερόμενος, σφιγγό-
μενος, νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν, ἐξήνεγκε
κραυγὴν παρὰ τὸν τόσον ὀξείαν, τόσοσ
θρηνώδη, ὥστε ἀντήχησεν ὅλος ὁ πύργος.

Ἡ Βιολέττα ἀκούσασα τὴν κραυγὴν,
ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς κρύπτῆς τῆς, ἐξῆλθε
καὶ παραφερομένη ὑπὸ μεγαθύμου ὄργῆς,
ἤνοιξε, παρὰ τὰς προσπάθειάς δέκα ἀν-
δρῶν ζητούντων νὰ τὴν ἐμποδίσωσι, πα-
ράθυρον βλέπον πρὸς τὴν τάφρον τοῦ
πύργου.

Ἐνθ' ἡμύνετο μανιωδῶς, διέκρινε τὸν
Δεβῶτ συνταρασσομένον ὑπεράνω τῶν ἀ-
ποκομιζόντων αὐτὸν βραχιόνων· εἶδε σχοι-
νίον κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἐνός τῶν βρα-
χιόνων τῆς γεφύρας καὶ ἀπελπισ, ἔξω
φρενῶν, συνήθροισε πάσας τὰς δυνάμεις
τῆς καὶ ἔκραξε :

— Βοήθειαν ! . . μὰς φονεύουν ! . . βοήθειαν !

Καὶ ἔδακνεν ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας ἐκεί-
νων, οἵτινες προσεπάθουν μανιωδῶς νὰ
κλείσωσι τὸ στόμα τῆς καὶ νὰ τὴν ἀπο-
μακρύνωσιν ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ἦτο καιρὸς· σιγὴ φοικτὴ ἤρχιζεν ἤδη
νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ πλῆθος, ἡ σιγὴ, ἡ
προηγούμενη τοῦ φόνου καὶ συνοδεύουσα
τὴν ἀποτρόπαιον προπαρασκευὴν αὐτοῦ.

Αἶφνης φωνὴ βροντώδης ἠκούσθη ἐν τῇ
νυκτὶ ὡς ἔκρηξις τουφεκισμοῦ, δύο ἵπποι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος τρέχοντες, εἰ-
σεχώρησαν μεταξὺ τῶν πλήθους.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Λαβερνὴ !
εἶπεν ἡ φωνή, κάποιον σκοτώνουν ἐδῶ,
νομίζω.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου· ἄς ἐφορ-
μήσωμεν, ἄς φονεύσωμεν αὐτὸν τὸν συρ-
φετὸν.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ ! ἐπιθύρισαν οἱ
σκαπανεῖς τρεπόμενοι εἰς φυγὴν, εὐθὺς ὡς
ἀνεγνώρισαν τὸν στρατηγόν.

*Ἐπιτετα συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ'
ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»,
ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ
τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται
ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ
προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώ-
νοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ
εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*,
τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*,
τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*,
Μεθύσου Τέλος, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ
τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λυπούμαι πολύ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ζητεῖτε, εἶπεν ἡ κυρία Πιριὰκ ἐγειρομένη τοῦ καθίσματος. Οὐδέποτε ἐξέρχομαι, καὶ οὐδένα δέχομαι. Καὶ καλὰ — καλὰ δὲν ἠξέρω πὺ εἶνε ἡ ὁδὸς Ζουφροά.

Ὁ Μάξιμος ἠνώνησεν ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἔληξε καὶ ἠγέρθη λέγων :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὅτι σᾶς παρηνώχλησα. Ὅταν ἦλθα, ἦσθε μὲ κάποιον, καὶ δὲν ἤθελα. . .

— Καθόλου, κύριε, ἤμην μόνη, διέκοψεν εἰπούτα ἡ προστατευομένη τῆς κομῆσις Γιάλτα.

— Ἦσθε μόνη ! ἐπανάλαβεν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτός.

— Βέβαια, κύριε, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ κυρία Πιριὰκ. Πρὸ μικροῦ ἔτι σᾶς εἶπα, ὅτι οὐδένα δέχομαι.

— Περίεργον. Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα πῶς ὠμιλεῖτε μὲ κάποιον.

— Ἦπκτῆθητε, κύριε. Σᾶς εὐχαριστῶ δὲ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύετε περὶ τοῦ ἐγγονοῦ μου. Δὲν θὰ καταχρασθῶμεν βέβαια τῆς προστασίας, ἣν ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς προσφέρετε, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχῆς καὶ υπερήφανος, μνηθάνουσα ὅτι τὴν ἀξίζεις.

Ἦδη ἡ ὁμιλία ἔληγε κανονικώτατα, καὶ ὑπὸ τοιούτους ὄρους, ὥστε ὁ Μάξιμος παρεζαλίσθη. Ἡ μάμμη τοῦ ὑπνέτου ἔμμενε κάτοχος τοῦ πεδίου καὶ τὸ δεύτερον ἦδη, πρὸ μιᾶς ὥρας, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἂν αἱ συνδιάλεξις τοῦ πρὸς τοὺς κατωτέρους τοῦ εἶχον μάρτυρας, ἠθελον βεβαίως γελᾶσαι εἰς βάρος τοῦ.

Αἰσθανθεῖς ὅτι καθίστατο πλέον γελοῖος, ἐφέλλισε λέξεις τινὰς συγγνώμης, ἐχαίρεισεν ἀδεξίως, καὶ ἐξῆλθε τοῦ θυρωρείου, πολὺ ὀλίγας λαβῶν πληροφορίας.

Ἡ κυρία Πιριὰκ τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς ἐξόδου, ἐν ψυχραιμίᾳ πάντοτε, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀπολίπωσι κἂν οἱ εὐγενεῖς τρόποι τῆς.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀμα εὐρέθη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ Καρδιρέ, νὰ θυρωρός, πὺ ἄν κι' αὐτὴν ἴλιγαις ἔμπορεῖ νὰ βρῆ κανεῖς, ἢ σχεδὸν καμμίαν.

Ἐέρω πολλὰς μ' ἐκατομμύρια, πὺ δὲν ἔχουν τόσῳ καλοῦς τρόπους, καθὼς αὐτή. Πᾶσι κανεῖς νὰ πιστεύσῃ, πῶς ἔζησε σὲ ἀριστοκρατικὸ κόσμον. Παρὰ ἴλιγον νὰ τὴν πῶ κυρία Μαρκησία. Μόνον στὸ Παρίσι ἀπαντᾷ κανεῖς τέτοια φαινόμενα, καὶ πάλι νὰ δῶμε.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς κἄτι μυστήριον κρύπτεται ἐδῶ. Ἡ κυρία Πιριὰκ μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ γνωρίζει τὴν κόμησαν Γιάλτα. Ἡ κυρία Πιριὰκ θὰ εἶνε

γυναῖκα μὲ ἀνατροπὴν καὶ ὑψηλῆς τάξεως, ἢ ὁποία ἐδυστύχησε.

Καὶ πῶς ἐδυστύχησεν ; Ὑποπτεύομαι ὅτι ἠράσθη κάποιον κατωτέρας τάξεως, ἀφοῦ μάλιστα λέγει, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἦτο ἐργάτης . . . θὰ τὸν ἐνυμφεῖθη παρὰ τὴν θέλησιν τῆς οἰκογενείας τῆς . . . οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀπεκλήρωσαν, ἐδυστύχησε καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν ἔπεσε στὴ Μπκτιγιόλλ νὰ τραβᾷ τὸ κορδόνι εἰς ἓνα σπῆτι τῆς ὁδοῦ Καρδιρέ.

Ναί, μὰ μ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐξηγεῖται καὶ ἡ προστασία εὐγενοῦς Ρωσίδος, ἢ ὁποία εὐρίσκει θέσιν εἰς τὸ παιδί, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὴν μάμμη. Καὶ θέσιν ὑπνέτου εἰς Τραπεζιτικὸν κατὰστημα, ἐνῶ ἦτο εὐκολώτερον νὰ τὸ πάρῃ σπῆτι τῆς ἠαρωῦ πῶς γὰρ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ πάντα πρέπει νὰ ῥωτήσῃ τὸν Γῶγον. Ἐπρεπε μάλιστα ἀπὸ κεί ν' ἀρχίσῃ. Ὁ καταργάτης εἶνε πονηρός, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅμως καὶ παγωμένος ἄν τὴ μάμμη του. Ἄν τὸν φέρῃ μὲ τέχνη θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Πρέπει νὰ περάσω καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖον γιὰ νὰ δῶ τὸν Βινιορῶ. Ἄμα φεύγω θὰ βρῶ τὸν Γῶγο, θὰ τὸν πάρῃ μαζύ μου νὰ φάγῃ γλυκίσματα καὶ ἓνα ποτῆρι κρασάκι, θὰ τοῦ λύσῃ τὴν γλῶσσα.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἀνέμνησεν εἰς τὸν Μάξιμον, ὅτι δὲν εἶχε φάγει τι ἀπὸ τῆς προτεραίας, καὶ ἠσθάνθη αἰφνης ὅτι ἡ ὄρεξις τοῦ ὑπὸ τῆς ὁδοπορίας καὶ τοῦ πρωῖνου ἀέρος κεντηθεῖσα ἀπῆται ταχεῖαν ἱκανοποίησιν. Ὁ Μάξιμος συνήθως ἐπρογεύετο οἴκοι, ἀλλὰ σήμερον ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὑπνέτην τοῦ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ τῶ ἐφάνη ἀπλούστερον καὶ πρακτικώτερον νὰ προγευθῇ εἰς τοῦ Τορτόνι.

Εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν τοῦ μπουλβάρτων Ἰταλῶν, ἀλλ' ἦν διατεθειμένος νὰ διανύσῃ τὸ διάστημα πεζῇ. Ἄλλως τε, ἦτο ἡ δεκάτη μὲν τῆς πρωῖας καὶ ἐὰν ἐθράδυνεν ἦν πιθανὸν ὅτι θὰ συνήντα καὶ ἄλλους γνωρίμους τοῦ εἰς τὸ καφνεῖον.

Ἐπειτα δὲ καὶ οὕτω ἐσχόταρε τὸν καιρὸ τοῦ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δάσος.

Κατῆρης τοιπὸν πρὸς τὴν Μαγδαληνήν, σκεπτόμενος τὸν κέρβερον τῆς ὁδοῦ Ζουφροά, καὶ τὴν θαυμαστὴν θυρωρὸν τῆς ὁδοῦ Καρδιρέ. Ἐσκέπτετο ὅμως πάντοτε ὡς ἀληθῆς Παρισινός, δηλαδὴ βλέπων ὑψηλὰ καὶ οὕτως εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπῃ καὶ τοὺς διαβάτας. Δὲν ἐλησμόνει ποτὲ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας τῶν γυναικῶν. Ὀλίγον μάλιστα ἔλειψε καὶ ν' ἀκολουθήσῃ μίαν ἐξ αὐτῶν, τῆς ὁποίας τὸ κεκαλυμμένον πρόσωπον ἐμάντευσεν ὠρακιώτατον.

Ἄμα ἐφθασεν εἰς τὸ ὑψωμα τῆς ὁδοῦ Αἰσθόνης, εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὄχημα πολυτελέστατον, τὸ ὁποῖον ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του.

Οἱ δύο ἵπποι ἐβάδιζον μεγαλοπρεπέστατα καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ὠδήγει θαυμάσια.

Τοῦτο μόνον ἤρκεσεν, ὅπως ὁ Μάξιμος σταθῇ καὶ τὸ παρατηρήσῃ διερχόμενον.

Δυσηρεστήθη κάπως ἰδὼν ὡς ἀκόλουθον ὑπνέτην γραφεῖου καὶ ἐξεπλάγη μὲγάλως ἀναγνωρίσας ἐντὸς τὸν Ρυβέρτων δὲ Καρνοέλ.

Μόλις τὸν εἶδεν, ἀλλὰ διέκρινεν ὅτι ὁ πρῶν γραμματεὺς τοῦ θεῖου τοῦ ἠθέλησε νὰ κρυβῇ.

— Αὐτὸς εἶνε, εἶπεν ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὄχημα ἐλαῦνον ὡς μετέωρον. Χθὲς ἔμαθα πῶς εἶνε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα, οὔτε ἡ καυμένη Ἀλίχη τὸ ἔξυρει, πῶς τρέχει καροσάδα. Ἴδου ἀνακάλυψις, ἢ ὁποία μεταβάλλει καὶ πάλιν ὅλας τὰς ἰδέας μου.

Πὺ τρέχει ὁ ταλαίπωρος ; Τί κάνει σ' ἐκεῖνο τὸ ὄρατιο ἀμάξι ; Χμ ! ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι αὐτὸς ὁ Ρῶσος πὺ τὸν κατηγοροῦσε, δὲν εἶχε πολὺ ἄδικο. Ὁ κύρ Ροβέρτος ἔχει σχέσεις μὲ πλούσια ὑποκείμενα. Αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικόν. Αὐτὸς ὁ ἀπληπισμένος ἐραστής μου φαίνεται πῶς περνᾷ ζωὴν πολὺ εὐχάριστον.

Ἀλήθειαν ἔχω ἄδικο νὰ τὸν ὑπερασπίζωμι. Θὰ μοῦ δώσῃ κατόπι ἐξήγησιν, ἢ ὁποία βέβαια δὲν θὰ εἶνε πρὸς ὄφελός του, διότι δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ πολὺ.

Μὰ τὸν Θεό ! τόσῳ τὸ χειρότερον γι' αὐτόν. Τὸ καθήκόν μου εἶνε νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἀλίχην καὶ πρέπει νὰ σπεύσω. Θὰ μάθῃ ἢ ἐξαδέλφη μου ὅτι ὁ Λιμοκοτόρος τῆς μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτος, καὶ ὅτι τὴν περιπαίζει ὅταν τῆς γράφει αἰσθήματα καὶ κλάμματα. Θὰ δῶμε τότε ἂν θὰ ἐπιμένη νὰ τὸν νυμφεῖθῃ.

Ἐ ! ἔ ! ὅσῳ πᾶσι ὁ φίλος μου Βινιορῶ πέρνει ἀπάνω του.

Μετὰ τὸ παρηγορητικὸν τοῦτο συμπέρασμα, ὁ Μάξιμος ἀπεράσισε νὰ μεταβῇ μέχρι τοῦ καφνεῖου Τορτόνι δι' ἀμάξης. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ διέλθῃ τῆς ὁδοῦ Σουρέζης ὅπως εὔρη τὸν Βινιορῶ καὶ τὸν Γῶγον, ἀλλὰ μετ' ὠριμώτερον σκέψιν ἐπροτίμησε τὴν προτέραν διάταξιν, καὶ μετὰ τέταρτον ὥρας ἐκάθητο πρὸ στρογγύλης τραπέζης τοῦ καφνεῖου Τορτόνι καὶ παρήγγειλε δωδεκάδα ὀστριδιῶν καὶ πλακούντιον ἐξ ἡπατος.

Ἦτο μόνος ἐν τινι μικρᾷ αἰθούσῃ καὶ ἐν ὀφρῶν ἦνοιγε τὰ ὀστρίδια ἐζήτησε τὰς ἐφημερίδας.

Εἶχεν ἀναγνώσει τὴν προτεραίαν ὅτι τὸ κομμένο χερί ἀλιευθὲν ἐν τῷ Σηκουάνα ἐξετέθη εἰς τὴν Μόργκ, καὶ ἠλπίζεν ὅτι κἄτι τι νέον ἠθελεν εὔρεῖ περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ ποικίλα.

Ἐλαβε τὴν ἐφημερίδα καὶ διατρέχων τὴν τρίτην σελίδα ἔστη πρὸ τοῦ ἐξῆς τίτλου, τυπωμένου μὲ κεφαλαιώδη στοιχεῖα :

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Δελεασθεῖς ἐκ τοῦ τίτλου ἀνέγνωσεν εἶδεν τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπερίμενεν :

« Χθὲς, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔγραψεν ἡ ἐφημερίς, συνέβη τι λίαν περίεργον εἰς τῆς Μόργκ.

Ἡ ἐκτεθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν νεκρῶν χεῖρ ἐξηφάνισθη καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι ἐκλάπη.

«Πῶς καὶ ὑπὸ τίνος; Τοῦτο εἶνε ἀγνωστον».

— Αὐτὸ δὲ ἦτον ἀνέλπιστον, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μάξιμος.

Καὶ διέκοψε πρὸς στιγμήν τὴν ἀνάγνωσιν, διότι ὁ ὑπηρέτης τῷ ἔφερε τὸ πρόγευμα. Ἀφοῦ τὰ πάντα παρετέθησαν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν :

«Ἐπειδὴ τὴν εἰδήσιν ταύτην ἐπληροφόρηθημεν ὅτε τὸ φύλλον μας ἦτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ ἀσυνήθης κλοπὴ ἐγένετο.

»Ἐν τούτοις ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ὅτι ἡ χεὶρ ἀνηπάγη ὅτε οἱ φύλακες τῆς Μόργκ ἐγευματίζον. Εἶχεν ἐκτεθεῖ ἐφ' ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἔτι ὅτε ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.

»Ὁ νυκτοφύλαξ κατὰ τὴν περιπολίαν του περὶ τὴν δεκάτην, πρῶτος εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

»Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι ὁ κλέπτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ὅμως οὐδαμοῦ φαίνονται σημεῖα ρήξεως.

»Διετάχθη ἀμέσως ἀνάκρισις. Οἱ ἀναγνώσται μας ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι ταχέως καὶ ἀκριβῶς θέλουσι πληροφορηθεῖ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποσον ἴσως θέλει ρίψει νέον φῶς ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης ὑποθέσεως».

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος, περιμένετε ἀπ' αὐτὸν, ἀναγνώσται, καὶ θὰ περιμένετε πολὺ ἀκόμη. Μόνος ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον μ' ἔμπορῶ νὰ διαλευκάνω τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ δὲν σὰς τὸ κἀνὸν τὸ χατῆρι.

»Ἄν ἡ ἀστυνομία μ' ἔμπορῶσε νὰ μωρισθῆ καλλίτερα θὰ καταλάβαινε πῶς δὲν πρόκειται περὶ δολοφονίας. Ἄνθρωποι, ποῦ σκοτώνουν γυναῖκα καὶ ρίχνουν τὰ κομμάτια τῆς στὸν ποταμὸν, δὲν τοὺς μέλει νὰ πάνε νὰ κλέψουν ἓνα ἀπ' αὐτὰ, γὰρ νὰ τῶχουν ἐνθύμησι. Ἐγὼ ὅμως τὸ καταλαβαίνω πῶς ἡ κυρία ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ χεῖρ τῆς πίσω. Δὲν τῆς ἄρεσε τὸ κομμάτι τῆς νὰ εἶνε ἐκεῖ μέσα στοὺς πνιγμένους καὶ ἀφῆκε τὴν φροντίδα εἰς τὸ συνένοχόν τῆς νὰ τῆς τὸ κλέψῃ.

Διότι ὁ συνένοχος βέβαια, ἔκαμε καὶ τὸ κατόρθωμα αὐτό. Ὁ τρόπος εἶνε ὁ ἴδιος πάντα. Καὶ εἰς τὴν Μόργκ ἐμῆθε καθῶς καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεῖου μου χωρὶς κάμμιαν ρῆξιν.

Μόνον ἐδῶ, ποῦ ἦτο δυσκολώτερον ἡ ναγάκισθαι νὰ ἔχῃ μαζὺ του βάρκα, σχοινὶ μὲ κόμβους καὶ νὰ μᾶθῃ τὰς συνθηεῖας τῶν φυλάκων.

Τίποτε δὲν ἐφοβήθηκε. Ἐμπόδια δὲν ὑπάρχουν γι' αὐτόν. Ἄ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἐπιτήδειοι! θὰ πολεμήσουν δυνατὰ, συνεπέραναν ὁ Μάξιμος πίνων ποτήριον οἴνου.

Καὶ τί δὲν ἔδιναν γὰρ νὰ πάρουν πίσω τὸ βραχιόλι; ἐσκέπτετο ὁ ἄφρων ρίλος τοῦ Βινιόρ. Εἶνε ἄξιοι νὰ τολμήσουν τὰ πάντα, καὶ εἶνε καὶ καλὰ πληροφορημένοι. Καὶ βέβαια, ξέρουν πῶς ἐγὼ ἔχω τὸ βραχιόλι, πῶς τὸ φέρω μαζὺ μου

καὶ τὸ δίχων εἰς τὸν καθένα. Δὲν τοὺς κοστίζει τίποτε νὰ μὲ σκοτώσουν μόνον καὶ μόνον γὰρ νὰ μοῦ τὸ πάρουν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ὡς φωτεινὴ ἀκτὶς τῷ κατέδειξε συμβεβηκότα τινὰ τῆς ἐκστρατείας του.

Ἐσκέφθη τοὺς λωποδύτας, οἱ ὅποιοι τὸν κατεσκόπευον κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροῦ καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι πιθανὸν νὰ τοὺς εἶχε βάλλει ἐκεῖ ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιόπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Γ'

Ἀποφάσεις ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας.

Εἰς λόγος, ὁ κυριώτερος νομιζῶ, δι' ἐν ἡ νεότης ἀποκαλεῖται *τρελὴ* καὶ θεωροῦνται «γελοῖοι ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων» — ὡς λέγει ὁ Alphonse Karr — οἱ εἰκοσαετείς νέοι τῆς σήμερον, εἶνε ὁ ἐξῆς: Ὅταν ἡ καρδίκα ὀμιλῇ ὁ νοῦς σιωπᾷ, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ συμβαίη ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον. Πλὴν ἡ εὐαισθησία εἶνε ἡ μοῖρα τῆς νεότητος καὶ πρέπει νὰ ἦνε κανεὶς πολὺ δύσκολος ἵνα μὴ συγχωρήσῃ τὰ λάθη τῆς καὶ τὰς παρεκτροπὰς.

Μόνον ὁ Λέων καὶ πάντες οἱ ὡς αὐτὸς ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἔχοντες ἀξιώσεις ἀναισθησίας καὶ ἰσχυρίζομενοι ὅτι οὐδέν τους συγκινεῖ, φαίνονται μοι ἀσύγγνωστοι διὰ τὸσφ βαρείας παρεκτροπὰς, εἰς τὰς ὁποίας ὑποπίπτουσιν ἔκουσιως, χάριν ἰδιοτρόπου καὶ σκανδαλώδους ἐπιδείξεως. Οὕτω θὰ ἐξηγηθῆ τὸ νέον πραξικόπημα τοῦ ἠρώδου μου, ἀφ' οὗ εἰξεύρω ὅτι οὐδεμία ἄλλη γυνή, ἐκτὸς τῆς ξανθῆς ἐκείνης κόρης τῆς Ἄρκτου, ἐκίνησε τὴν καρδίαν του εἰς παλμούς, φυσικῶς ὀλίγον βιαιοτέρους τῶν φυσιολογικῶν, ἀλλ' ἠθικῶς τοσαύτην κεκτημένους τὴν ἰσχύν.

Ἴδου ἐν τούτοις πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Λέοντος ἡ παραδοξωτάτη τῶν ἰδεῶν, ἐξ ὧσων συνέλαβέ ποτε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἐσπέραν τινὰ συνεζήτει ἀπὸ πολλῆς ὄρας ἐν τινι Ζυθοπωλείῳ τῆς ὁδοῦ Πατησίων μετὰ τοῦ Κρίτωνος Ἀστεριάδου περὶ τῆς Βασιλικῆς, κοινῶς ἀπὸ τίνος θέματος μεταξύ των φίλων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἠρέσκετο ἐπιδεικνύων τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγνότητος.

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῆς τροπῆς, ἢν θὰ ἐλάμβανεν ἡ ἔτι ἀσχημάτιστος καλλονὴ τῆς, περὶ τῆς ἀναπτύξεώς τῆς, τῶν διαθέσεων καὶ τοῦ γάμου τῆς. Ὁ Κρίτων, συμμεριζόμενος πληρέστατα τὴν ἰδέαν τοῦ Χορτίδη, πρὸ μικροῦ ἐκφρασθεῖσαν, ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ Βασιλικὴ δὲν θὰ ἔμενεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἐν Ἀθήναις ἀφελῆς καὶ ἀδιάφορος. Ὁ θυμα-

σμός, τὸν ὅποσον ἐξεδήλουν πάντες καὶ πᾶσαι ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς, καὶ αἱ φυσικαὶ ὀρμαὶ, αἵτινες θάφηνιζοντο προοιούσης τῆς ἡλικίας, ἦσαν οἱ δύο ἰσχυρότεροι λόγοι τῆς ἀτυχοῦς μεταβολῆς, ἐπίκουροι τῶν ὁποίων θὰ ἤρχοντο ταχέως αὐτὸς ὁ βίος, τὸν ὅποσον τῇ ἐπέβαλλον καὶ ἡ ἀνάπτουσις τοῦ πνεύματος, περὶ ἧς ἐμερίμων. Τέλος ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, εὐδαιμόνων ὀσάκις διασφείρωσι τὴν ἀθωότητα, θὰ συνεπλήρου τὴν καταστροφὴν.

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἔλεγεν ὁ Κρίτων, πλὴν δὲν ἔβλεπε τὸν Λέοντα θερμὸν ἐν τῇ συζητήσῃ, οὐδ' ἀποκρινόμενον διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀδιαφόρου, πλὴν εὐφυοῦς στωμυλίας. Συνήθως αἱ συζητήσεις διὰ τον Λέοντα Ράδιον δὲν ἦσαν ἡ ἀφορμαὶ λογοπαιγνίων, πλὴν παραδόξως ἀπόψε ἐφαίνετο προσέχων μᾶλλον εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων καὶ σκεπτόμενος. Τὸν Κρίτωνα ἐξέπληξε τὸ τόσον ἐνδιαφέρον τοῦ φίλου του ὑπὲρ τῆς ἀναδεκτῆς τῆς μητρὸς του. Τῷ εἶπε λοιπόν, θέλων νὰ βολιδοδοσκοπήσῃ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου:

— Καὶ μὲνε Λέον! αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σὲ λυπεῖ; σὺ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τώρα, λυπεῖσαι, διότι μία ὠραία γυνὴ θὰ ἐννοήσῃ γρήγορα τὸν προορισμὸν τῆς καὶ θὰ καταστήσῃ εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους καὶ ἴσως σὲ πρῶτον;

Ὁ Λέων παράφορος κατέφερε τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἄθλιοι! ἀνέκραξε, διεφθαρμένοι! δὲν ἤξευρα ὅτι φθάνει ἔως ἐκεῖ ἡ ἀχρεΐότης σας; ἐχάθηκα μέσα στὴν Ἀθήνα τὰ κορίτσια καὶ ἐπέσατε ὅλοι σας σ' αὐτὸ τὸ ἄθωο πλάσμα;

— Ἄ μπά! καὶ ποῖος ἐλογάριασεν ἀκόμα γιὰ γυναῖκα ἐκεῖνο τὸ βυζανιάρικο; ἀντέταξεν ἠρέμως ὁ Ἀστεριάδης.

— Μάλιστα! δὲν σας ἀκούω ὅλους σας τί λέτε καὶ τι ἔχετε στὸ νοῦ σας, τώρα κάμποσο καιρὸ... Ὑπηρέτριά μου νὰ ἦτο δὲν θὰ μιλούσατε μὲ τόση ἀναίδεια... μὰ κακὸ ὄνειρο ἴδατε, προσέξατε ἐπὶ τέλους γιὰ τὸ κορίτσι εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου!

Καὶ πλήρης ὀργῆς ὁ Λέων ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς κἂν νὰ καληνυκτίσῃ. Ὁ Ἀστεριάδης δὲν ἐταράχθη ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἀποτόμους διακοπὰς ἐκ μέρους τοῦ Λέοντος, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὀσάκις ἐτραχύνετο τὴν ἐσπέραν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ἡ συζήτησις, τὴν πρῶϊαν ἢ πρῶτη ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν θὰ ἐδέχετο ἦτο ἡ τοῦ δυσηρεστημένου.

— Διάβολε! ἐσκέπτετο ὁ Λέων Ράδιος, ἐν ᾧ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Σταδίου κεκυφῶς καὶ γοργῶ τῷ ποδί, χωρὶς νὰ ποδιδῆ τὸ καλὴ ἀστέρα, τὸ ὅποσον ἤκουε παρὰ τῶν ἀρχιῶν νυκτιῶν διαβατῶν διάβολε! τοὺς μ' ἔπληξε καὶ καλὰ νὰ διασφείρουν τὸ κορίτσι καὶ προσπαθοῦν τὸρὰ νὰ με προετοιμάσουν μὲ θεωρίας καὶ σκέψεις. Ἀριστοῦργημα! τοὺς ἀχρεΐους ἐκεῖ! εἶδες νὰ τολμήσουν νὰ μοῦ ποῦν κατὰ πρόσωπον ὅτι πρῶτος ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς πτώσεώς τῆς!.. ἀγκαλὰ ἀπό

τον 'Αστεριάδη τί περιμένει κανείς ... έως προχθές... 'Αλλ' έννοια σου, φαῦλε, καί θά σου ἀποδείξω ὅτι, 'σάν το θέλω ἐγώ, μία κόρη ὑπό την προστασία μου, μένει ἄσπιλος καί ἀγνή ὡς ἡ χιών !..

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἠκολούθησε τὰς σκέψεις του, αἵτινες τὸν ἤγαγον εἰς συμπέρασμα, διὰ το ὅποιον ἠναγκάσθη νὰ γελάσῃ.

— Τί βλάκας ποῦ εἶμαι ! εἶπεν· ἀλλὰ νόστιμο δὲν θά ἦτο ; .. δὲν θά τους ἔκαμνα νὰ σκάσουν ὄλους αὐτούς ; Πάλι... νὰ ἰδοῦμε ἀργότερα τί θά γεννηθῇ.

Εἶχον παρῆλθαι ὀλίγοι μῆνες, ἀφότου ἡ Βασιλικὴ ἔζη παρά τῃ ἀναδόχῳ τῆς. Κατὰ το διάστημα τοῦτο ἀπαξ ἐπεσκέφθη τοὺς Ροδίους ὁ Πλακιώτης, ἀλλ' ἐδυσκολεύθη νὰ αναγνωρίσῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ πλοῦτος τῆς ἐνδυμασίας, ὑφ' ἣν ἀνδεδεικνύετο ἡ ἑλληνικὴ καλλονὴ τῆς, καί οἱ τρόποι οἱ εὐγενεῖς, οἱ τόσῳ ταχέως κτηθέντες, μετέβαλον ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἄλλοτε ἀπλοϊκὴν καί ἀφελῆ Μεγαρίδα, μέ το βραχὺ σιγοῦντο καί το κίτρινον μαυδῆλιον. Διὰ τοῦτο, ὅταν μετὰ χάριτος τῷ παρεπονέθη διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐπισκέψεων του, τὸ φίλημα, τὸ ὅποιον ἐπέθηκεν ὁ πατὴρ ἐπὶ τῶν ῥοδοχρῶν παρειῶν τῆς, δὲν ὑστέρει ὡς πρὸς τὸν θαυμασμόν καί τὴν στοργὴν τοῦ ἄλλου ἐκείνου φιλήματος, τοῦ καταστρέψαντός ποτε τὸ ἰχνογράφημα τῆς γαλλίδος περιηγητρίδας.

Καί ἦτο τῷ ὄντι βραχὺς ὁ χρόνος διὰ τοιαύτην μεταβολήν. 'Αλλ' ἡ Βασιλικὴ ἐδείχθη τόσῳ φιλότιμος, τόσῳ ἐπίμονος, τόσῳ συμμορφωτικὴ, ὥστε κατῶρθωσεν ἐν διαστήματι ἐξαμήνου ὅ,τι οὐδ' ἐν δυσιν ἔτεσιν ἄλλως θά ἦτο δυνατόν. "Ἦδη ὠμίλει ὀλίγα πάντοτε, ἀλλὰ σώφρονα καί καλῶς λελεγμένα· ἐφέρετο ἀνέτως καί εὐγενῶς, ἐπωφεληθεῖσα ὅσῳ ἦτο δυνατόν τῆς ἔξεως τοῦ καλοῦ κόσμου· καί το δυσκολώτερον, ἀνεγίνωσκε καί ἔγραφε καλῶς, οὐδέποτε δοῦσα ἀφορμὴν παραπόνου εἰς τὸ τόσῳ μεμφίμοιρον γένος τῶν διδασκάλων τῆς—ὁ Λέων πρὸ πολλοῦ εἶχε καταθέσει τὴν ἐντολήν του.—Μόνον αἱ περὶ τὸν χορὸν καί τὴν μουσικὴν πρόδοί τῆς δὲν ἦσαν ἐπαισθηταί· πλὴν ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι καί τούτων τὰς δυσκολίας θά ὑπερῆδα ταχέως ἡ ἐπίμονος καί φιλομαθὴς φύσις τῆς παιδίδος, ἥς ἡ φωνή, γλυκεῖα καί διαυγής, παρεῖχε τὰς ἀρίστους τῶν ἐλπίδων.

Τὸ ὠραῖον σχέδιον, τὸ ὅποιον συνέλαβεν ἡ κυρία Ροδίου ἐπὶ τῇ θέσσει ἀναδεκτῆς τῆς, ἐπραγματοποιεῖτο ὁσημέραι. Ἦτο τῷ ὄντι τὸ ζῶν κόσμημα τῶν αἰθουσῶν τῆς, ὁ ὠραιοτέρος τοῦ δῖφρου τῆς στολισμός, ὁ ἐπιδεικτικώτερος συνοδὸς τῶν περιπάτων τῆς, καί γενικῶς μία τῶν θελκτικωτέρων ὑπάρξεων, αἵτινες ἐξωρᾶζον τὰς 'Αθήνας. Ἡ Βασιλικὴ Πλακιώτη ἐν βραχεῖ κατέστη γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ *Ἑλληνὶς τῆς κυρίας Ροδίου* τὴν ἐθαύμαζεν ὁ λαός, τὴν ἐζήλευεν ἡ ἀριστοκρατία, ἀνέπρασσον τὰ γλυκύτερα περὶ αὐτῆς ὄνειρα οἱ δεκαπενταετείς κύριοι, τοὺς ὁποῖους συνεχίνει ἡ ἡλικία τῆς καί το

κάλλος. Οἱ ὑπέρλαμπροι καί ἀνέκαθεν πεφνημισμένοι χοροὶ τῆς κυρίας Ροδίου προσελάμβανον ἤδη νέαν αἰγλήν, διὰ τῆς καταχρύσου ἐκείνης κορασίδος· ἦτο πνιχτοῦ παρῶσα, τοὺς πάντας περιουσιουμένη, περὶ πάντων φροντίζουσα, τοὺς πάντας μαγεύουσα. Εἶχε διδασθῆ τὸ μέρος τῆς μετὰ τῆς ὑπομνήτης, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐγεννήθη μετὰ τῶν ἐορτῶν καί ἐσπερίδων. Βραδύτερον, ὅταν ἐξέμαθε καί τὸν χορὸν καί ἐδύνατο νὰ λαμβάνῃ μέρος, κατακομοῦσα καί τέρπουσα, ὁ ἔγκυκλος καί ὁ συρτός τῆς κυρίας Ροδίου ἐγένοντο ἐπὶ πολὺ ὀνομαστά ἐν 'Αθήναις.

Παραδόξως ἡ ζωὴ τῆς τρυφῆς καί τῆς ἐπιδείξεως δὲν ἀπῆρσεν εἰς τὴν Βασιλικήν. Ταχέως ἐλυτρώθη τῆς νοσταλγίας, ὑφ' ἣς κατεῖχτο τὰς πρώτας ἡμέρας· αἱ φροντίδες καί αἱ θεραπείαι, ὧν ἐτύγχανε παρὰ πάντων ἐν 'Αθήναις, τὴν ἔκαμνον νὰ μὴ ἐνθυμῆται συνεχῶς τὴν στοργὴν, ὑφ' ἣς περιεστοιχεῖτο παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ τῆς, αἱ δὲ συνεχεῖς ἀσχολίαι καί αἱ μελέται καί ἡ ποικιλία τῆς ζωῆς ἐκείνης, δὲν ἀφινον τὸ πνεῦμά τῆς ἐλεύθερον νὰ πετάξῃ μετὰ πόθου μέχρι τοῦ καταλεύκου ἀγροτικού οἰκίσκου, ἔνθα ἐγεννήθη, καί τῆς πρασίνης ἐξοχῆς, ὑφ' ἣς περιβάλλετο, ὑπὸ τὸν φωταυγῆ καί κυανοῦ οὐρανὸν τῆς πατρίδος τῆς. Ἡ εὐκολία μεθ' ἣς ὑπεβλήθη εἰς τὰς ἀπειθήσεις τῆς ζωῆς τῶν πόλεων, ἡ χαρὰ σχεδὸν μεθ' ἣς ἔκλυεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀτερπῶν καί δυσκόλων πραγμάτων, ἡ ταχύτης μεθ' ἣς ἐξέμαθε τὰς συνηθείας τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου, ὡς ἐὰν εἰσῆρχετο εἰς τὸ στοιχεῖόν τῆς, πάντα ταῦτα ἐπιστοποιοῦν θρύλλους τινὰς δημῶδεις, κυκλοφοροῦντας ἐν Μεγάροις, εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τῆς συζύγου τοῦ Πλακιώτη, καί ἀμφισβητοῦντας τὴν γνησιότητα τῆς Βασιλικῆς.

Διὰ τοὺς παραδεχομένους τὸ κληρονομικὸν τῶν διαθέσεων, τοῦθ' ὅπερ εἶνε πλέον ἀλήθεια φυσιολογική, κρίνω καλὸν νὰ αναγράψω ὅ,τι εἶνε γνωστὸν ἐκ τῶν θρύλλων τούτων, ἂν καί ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος.

Παρῆλθον περισσότερα τῶν δέκα ἐτῶν ἀφ' ὅτου τρεῖς ἢ τέσσαρες 'Αθηναῖοι εὐπατρίδαι ἐπεχείρησαν κυνηγετικὴν περιήγησιν ἀνά τὰ περὶχωρα τῶν 'Αθηνῶν. Ἡ καλὴ συντροφία, ἡ ἀρίστη δεξιότης ἥς ἐτύγχανον πανταχοῦ, χάρις εἰς τὰ μεγάλα τῶν ὀνόματα, ἡ ἀφθονος καί ἀξιόλογος θήρα, ἥτις ἀντήμειβε τοὺς πόνους τῶν, καί ἐπὶ τέλους, τὸ γλυκὺ καί εὐάρεστον τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, τοὺς ἔκκαμον νὰ ἐπικτεινωσιν εὐχαρίστως καί πέρα τοῦ ἀρχικοῦ προγράμματος τὴν ἐκδρομὴν. Περιπλανώμενοι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἡοῦς, τὴν μεσημβρίαν ἐρησυχάζοντες ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν αἰγείρων καί τῶν πλατάνων, τὴν νύκτα κοιμώμενοι μακκαρίως εἰς τὰ χωρία καί τὰς πολίχνους ἢ εἰς ἀπλᾶ ἐρημικὰ γάντια, ὅπου ἐξόχως ἐφιλοξενοῦντο, ἔφθασαν, χωρὶς σχεδὸν νὰ το ἐννοήσωσι, μέχρις Ἐλευσίνος. 'Αλλ' ἐκεῖ ἡ σύμπτωση τοῦ κυνηγετικοῦ ὀμίλου διεταράχθη, τῶν μὲν ἐπιθυμούντων νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς 'Α-

θήνας, ἐνὸς δὲ τῶν κυρίων ἐπιμένοντος νὰ προχωρήσῃσι μέχρι τῶν Μεγάρων, καί ἐκεῖθεν νὰ ἐπιστρέψωσι διὰ θαλάσσης. Δὲν κατῶρθωσεν μέχρι τέλους νὰ συμφωνήσῃσι, συγκατετέθησεν δὲ μόνον νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον νὰ μεταβῇ μόνος εἰς Μεγάρα, ὅπου τὸν ἐκάλεε σπουδαία τις ἀνάγκη, ὡς ἰσχυρίζετο, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὁποῖου ἀνέλαβον τὴν εἰς 'Αθήνας ἐπιστροφήν, σχολιάζοντες ποικιλοτρόπως τὴν ἐκτακτὸν τῷ ὄντι ἐπιμονὴν τοῦ ἀνδρός.

— 'Ανθρωπινὸ κρέας μοῦ μυρίζει ! εἶπεν ἐν τέλει κλειῶν πονηρῶς τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τῶν κυνηγῶν, ἀνήκων εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα· κάποια πεντάμορφη Μεγαρίτισσα θά ζεῦρη καί πηγαίνει ἐκεῖ μέ τὴν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας !

Οἱ κυνηγοὶ—περιηγηταὶ ἐξέλαβον τὴν παρατήρησιν ὡς ἀστειοτήτα καί ἐγέλασαν ἐκθύμως, διότι ἦτο ἐγνωσμένη ἡ σωφροσύνη τοῦ συντρόφου τῶν.

Ἐν τούτοις ἐκεῖνος, ἀκολουθούμενος μόνον ὑπὸ τοῦ κυνὸς του καί ἐπ' ὄμου φέρων τὸ δίκανον, ἔφθασεν εἰς Μεγάρα περὶ τὴν δαίλιν ὄψε, καί διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς οἰκίσκον τινὰ ταπεινοῦ ἐξωτέρικου—ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐπεσκέπτετο τὴν πολίχνην—καί ἔκρουσε τὴν θύραν, χωρὶς νὰ ποσύγῃ τὰ ὄμμακα πολλῶν περιέρρων, οἵτινες ἐσημαίωσαν καλῶς τὴν ἔλευσιν του. 'Ἐκεῖ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ χαρᾶς ὑπὸ νέας γυναικίδος, μεστῆς κάλλους καί ὀρεκτικῆς εὐτραφείας. Μετά τας πρώτας φιλοφρονήσεις,

— Καί ὁ Κωνσταντῆς τί κάνει ; δὲν εἶν' ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

— Καλὰ καί σε χαίρετᾶ, κουμπάρε μου, μὰ δὲν εἶν' ἐδῶ· ἀπήντησεν ἡ Μεγαρίτισσα· λείπει γιὰ λίγες μέρας στοῦ 'Ξαδέρφου του, ἀπάνου στὰ Λιόσια, ποῦ θά 'δοῦνε κάτι κτήματα.

— Κρίμα ! καί τὸν ἤθελα πολὺ... εἶχα χρεῖα νὰ τὸν μιλήσω γιὰ μὴ ὑπόθεσι σπουδαία ! ὑπέλαβε μετὰ λύπης ὁ κυνηγός, σκεφθεὶς ἅμα ἀπρεπὲς νὰ καταλύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν νέας καί ὠραίας γυναικίδος, καθ' ὃν χρόνον ἔλειπεν ὁ σύζυγός τῆς. Τοὺς ἐνδοιασμούς του ἐξέφρασε πλαγίως πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιμόνων αὐτῆς παρακλήσεων.

— Μπα ! καλὲ τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές, κουμπάρε μου ! ἔννοιά σου καί ὁ Πλακιώτης δὲν εἶνε ἀπὸ 'κείνους ποῦ 'ξεύρεις· θά ἰδῆς πῶς θά το χαρῆ ἅμα ἔλθῃ καί 'βρῆ στο σπίτι του τὴν εὐγενεῖά σας...

"Ἐπειτα συνεχεῖα. Γ'Ρ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καί τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχυδρ. τελεῶν]
Pierre Zaccane: « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », Δραχμῶν 4 (4,20)
Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καί Μεταμέλεια » ἢ τοι « Απομνημονεῦμα τῆς Ἀλικῆς Δε-Μερβίλλ », (ὀλοκλήρου τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
'Ιουλίον Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις », Δραχ. 1 (1,20)
Ἐπίσης πῶλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καί Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καί τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.